

Pep olagarroa

Ozeano handiaren txoko batean, urak urdin ilunak ziren eta algak korronteekin leunki dantzan ari ziren lekuan, Pep izeneko olagarro bat bizi zen. Pep nonahi ezaguna zen bere adimen handiagatik. Edozein arazo konpon zezakeen, janaria aurkitzen zekien leku ezkutuenetan eta beti aurkitzen zuen arriskuetatik ihes egiteko modurik onena. Itsasoko beste biztanleek miresten zuten bere jakinduriagatik.

Egun batean, harkaitz handi baten inguruan jolasean ari zirela, Tura dortokak, Blau arrain txikiak eta Gira ganbak Pep bere eguneroko ariketak egiten ikusi zuten.

— Kaixo, Pep! — oihu egin zuen Blauk pozik —. Gurekin jolastu nahi duzu?

Pep olagarroak albotik begiratu zien eta tonu lehorrean esan zien:

— Jolastu? Ez dut denborarik gauza sinple horiek jolasten alferrik galtzeko. Pentsarazten nauten jarduerak egitea nahiago dut, ez zuek bezala helbururik gabe bueltaka ibiltzea.

Hiru lagunak isilik geratu ziren, apur bat triste. Pepi bakarrik egotea gustatzen zitzaion, eta beti pentsatu zuen bere jarduerak besteekin denbora pasatzea baino garrantzitsuagoak zirela.

Beste egun batean, Pep koral sare korapilatsu bat behatzen ari zela, Gira ganba urduri joan zen korrika.

— Pep! Zure laguntza behar dugu! Ekaitz handi bat dator, eta ez dakigu non ezkutatu.

Pepek, korala begiratzeari utzi gabe, erantzun zion:

— Beno, noski, kobazulo seguru bat bilatu beharko zenuke. Hori agerikoa da, ez duzu jenio bat izan behar ikusteko. Baina orain lanpetuta nago, beraz, kontuz ibili!

Gira, bihotz astunarekin, bere lagunen bila joan zen. Ekaitza hurbiltzen ari zela, itsas animaliak elkarrekin ezkutatu ziren. Denak, Pep izan ezik, bere adimen handiarekin azken unean irtenbide perfektua aurkituko zuela pentsatu baitzuen. Baina ekaitza espero baino indartsuagoa izan zen, eta olatuek urrun eraman zuten.

Ekaitza amaitu zenean, Pep bakarrik aurkitu zen, leku ezezagun batean. Lagunik gabe, konturatu zen, zenbat azkarra izan arren, ezin zituela arazo guztiak bakarrik konpondu. Lehen aldiz zaurgarri eta triste sentitu zen.

Bitartean, Blau, Gira eta Tura, beren kobazuloan seguru zeudenak, ekaitzaren ondoren atera eta Pep bilatzen hasi ziren.

— Agian bakarrik eta beldurtuta dago! — esan zuen Turak. — Aurkitu egin behar dugu, bere taldea gara.

Ordu batzuk bilatzen eman ondoren, harkaitz baten atzean ezkutatuta aurkitu zuten, garroak beldurrez bilduta.

— Pep! Ondo al zaude? — oihu egin zuen Blauk.

Pepek, haiek ikustea espero ez zuenak, berotasun bat sentitu zuen bihotzean. Hain desegokia izan zen haiekin, baina hala ere, laguntzera etorri ziren.

— Barkatu… — marmaratu zuen Pepek, ahotsa dardarka—. Beti pentsatu izan dut dena bakarrik egin nezakeela, baina orain ikusten dut zuek gabe ez naizela uste nuen bezain indartsua. Eskerrik asko nire bila etortzeagatik.

Bere lagunek hegats eta garroekin besarkatu zuten.

— Ondo dago, Pep — esan zuen Girak irribarrez—. Lagunak gara, eta lagunek elkarri laguntzen diote, edozer dela ere.

Egun hartatik aurrera, Pep olagarroa bere lagunei gehiago entzuten eta haiekin denbora pasatzen hasi zen. Ikasi zuen, norberaren jakinduria edozein dela ere, garrantzitsuena besteekin nola egon jakitea dela, haiek ulertzea eta, batzuetan, haiek izaten uztea guri laguntzen digutenak. Orain, Pep ez zen ozeanoko adimentsuena bakarrik, baita benetako laguna ere, besteen lekuan jartzen zekiena.

Eta horrela, itsasoaren sakonean, Pepek aurkitu zuen irtenbiderik onena adiskidetasunaren balioa dela. Ulertu zuen jakinduria ez dela arazoak konpontzea edo gauza asko jakitea bakarrik, baizik eta besteak zaintzea eta talde bateko kide izatea ere. Une hartatik aurrera, Pep olagarroak bere adimena partekatu zuen bere lagunekin, baina baita entzuten ere, behar zutenean laguntzen eta elkarrekin denboraz gozatzen ikasi zuen.

Lehen denbora galtzea zirudiena, jolastea edo hitz egitea bezala, bere eguneko unerik zoriontsuenak bihurtu ziren. Eta horrekin batera, Pepek aurkitu zuen, errealitatean, adimentsua izatea ez dela dena; Lagun ona izatea da benetan berezi egiten gaituena.

Eta horrela, jolasen, barreen eta abenturen artean, Pep eta bere lagunak pozik bizi izan ziren, benetako adimena bihotzetik datorrela frogatuz.